

KUVIK

MARTIN ZVARA

OPUSTENÁ STODOLA

AZIGA

BREZOVÝ HÁJ

VEĽKÁ LÚKA

ŽIHĽAVOVÝ KOPEC

HRAB

Martin Zvara

Kuvik

Starý známy

2025

Martin Zvara: Kuvik – Starý známy
Text © 2025, by Martin Zvara
Cover design © 2025, by Amália Boháčová
Proofreader and editor: Marianna Imrišová

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať ani rozmnožovať za účelom
rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu autora.

ISBN 978-80-570-7678-0

Túto knižku venujem mojej mame Zdenke, ktorá bola mojím večným motivátorom, inšpiráciou a vzorom naprieč celou mojou tvorbou.

Venujem mojím bratom Ľubomírovi a Dávidovi, ktorí ochotne čítali každý jeden zdrap s ktorým som za nimi prišiel.

Venujem svojej snúbenici Amálii, ktorá pri mne stála počas celého procesu tvorby knihy, od úplného začiatku až do samého konca.

Ľúbim vás!

„V osamelých hradiskách nežijú draci, nevážnia v nich nádherne princezné, ani tam neskrývajú vzácne poklady. Sú totiž domovom čohosi omnoho staršieho.

Ludia ich mylne nazývajú mágmi či kúzelníkmi. Samozrejme, tak činia tí, ktorým chýba potrebná vedomosť, lebo takým, ktorí skutočne vedia, by zjavná odlišnosť nikdy neunikla. Pravda je taká, že už samotný názov „Nemen-magg“ známému čitateľovi čo-to napovedá. Toto slovo pochádza z dávnej reči „Marr“ a v doslovnom preklade do novej goldimorčiny znamená „Nemág“, človek, čo so všeobecne uznávaným významom mágie nemá mnoho spoločného. Ale odkiaľ potom pochádzajú všetky tie mylné výklady a zamenenia? Aká podobnosť ich spája a v čom spočívajú rozdiely?

Nuž, obaja pochádzajú z prarodu dávnych kúzelníkov, obaja dokážu čarovať. Avšak zatiaľ, čo sa mág so svojou mágiou ďaleko nepohne bez magického prúdenia iskirinu, nemen-magg taký problém veru nemá, ten si môže čarovať, ako sa mu zachce, nakoľko svoju magickú silu čerpá v samotných hĺbiniach vlastnej duše.

Duša nemága nie je ani zďaleka ako tá ľudská. Neskladá sa z jednotného celku, no je predelená na dve polovice. Prvá, tá dominantná, patrí duši človeka, zatiaľ čo tá druhá kedysi patrila zvieraťu. Dokopy ich spájajú počas rituálu premeny, kedy sa z prostých ľudí rodia skutoční nemen-maggovia.

Čertovina, na môj veru! Keď vám odseknú ruku, rana sa časom zahojí a prestane bolieť. Fantómová bolesť sa môže prejaviť to áno... Čo sa však stane, keď vám niekto zlomí dušu? Zacelí ju inou a tým ranu uzavrie? Môže sa taká rana vôbec zahojiť?

Nuž, ktovie. Je ale jasné, že sily starých kúziel si vyžadujú svoju daň. Oni ju však s radosťou platia, s radosťou sa poddávajú tejto bolesti... Oni, potomkovia starých neringiríjcov. Poddávajú sa bezodnému utrpeniu, aby zachránili nás, prostý ľud, pred broz-

*bami dávno zabudnutými. Preto ich treba velebiť a oslavovať!
Treba o nich písať piesne a spievať ódy, lebo taká je skutočná
pravda o nich pátračoch.“*

Božskí pátrači – G. P. Arachnog,
zoológ a beštiológ zo severnej Maagy

Prológ

KUVIK

Nebolo to tak dávno, čo dcéru edvenského lorda postihla hrozná kľatba. Nikto z miestnych nevedel, ako dievčine pomôcť, a tak hrôza v jej vnútri slobodne rozkvitala, až dokým do mesta nezavítal on.

Prichádzal zo severu. Mal so sebou len koňa a cestovný kufrík so znamením neznámeho cechu. Na chrbte mu visela čierna kuša a z puzdra sa ligotal dlhý meč.

Veľa nehovoril, skoro nič sa nepýtal. Jediné slová, na ktoré sa uráčil zneli: „Kde je to dievča?“

A tak ho tamojší mlynár zaviedol za lordom, aby mu porozprával o nešťastí, ktoré na jeho feudum prišlo.

Šľachticovu dcéru prenasledoval démon. Bola prekliatym potomkom, dieťa matky, ktoré malo dve srdcia.

Noc čo noc sa prebúdzala, aby mohla nevinných gniaviť. Noc čo noc z nej temnota vyliezala, aby vlastnému otcovi mohla krv piť.

Choroba priniesla zúfalstvo a zúfalstvo sa pomaly menilo v chorobu.

Cudzinec neatáľal, ešte tej noci sa pobral za lordovou dcérou. Zobral si veniec cesnaku, hrobára poprosil o vrecko hliny z čerstvého hrobu a hneď potom vyrazil. Vydal sa za ňou úplne sám, akoby bol vedel, čo ho v tých zakliatych komnatách čaká. Zatrepotali krídla a cudzinca viac nebolo.

Rev, krik a desivé kvílenie prevládali tej noci. Ľudia strachom zamykali príbytky, strážne psy sa báli čo i len šteknuť, deti nezažmurili oka. Ustalo to až nadránom, keď v meste zakikiríkal prvý kohút.

Keď sa istý odvážlivec odhodlal vyjsť von na ulicu, uvidel cudzinca. Farbila ho krv a usadený prach. V jednej ruke držal meč a v druhej trímал čudesnosť.

Zvedavý dav sa medzi časom rozrástol, nechýbal v ňom už ani sám lord.

Neznámy si hlasno odkašľal. Srdce potvory položil na zem: „Vaša pani je opäť v poriadku,“ zahlásil ku podivu pokojne.

Lordovu tvár okamžite zaplavili slzy. Boli to slzy radosti a neutíchajúcej vďaky. Vystúpil z davu, aby neznámemu poďakoval: „Ako cudzinec... ako sa ti len za tvoju pomoc odvdáčim?? Koľko? Povedz si a ja ti toľko dám, ani o de-nár menej!“

Tulák však neoplýval chamtivosťou, a tak na lordovu ponuku nepristúpil.

„Nič.“

„Čo prosím??“

„Nežiadam od vás nič,“ chladne odvetil.

„Niečo ti ale predsa dať musím... Zachránil si ju... zachránil si moju dcéru! Zvíťazil si tam, kde felčiari, kňazi ani bojovníci neuspeli, a tak ťa prosím, zaželay si... zaželay si čokoľvek a presne to aj dostaneš. Kľudne ti ponúknem dcérinu ruku, pokiaľ chceš. Si jej záchranca, kto iný by si ju už len mohol viac zaslúžiť?“ spytoval sa hrdo lord.

On ale po ruke urodzenej netúžil, miesto toho čosi iné zažiadal: „Rozprávajte.“

Lorda slová zarazili, znova sa teda opýtal: „Zopakuj to?“

„Rozprávajte. Povedzte šľachte i poddaným, kto zavítal do vášho mesta. Povedzte všetkým, kto zlomil dievčininu kliatbu.“

Lord sa prekvapene zatváril. Bol však odhodlaný splniť cudzincovi jeho želanie, tak ako sľúbil.

„A akože sa to voláte ctený pane? O kom, že to mám šíriť večné chvály?“

„Kuvik.“

„A ktože ste, pán Kuvik?“

„Hovorí mi pátrač... hovorte tak o mne aj vy.“

„A z ktorých končín vás to k nám privialo?“

„Z Norimoru...“ povedal naposledy a lorda obišiel. Nasa-
dil si kapucňu a vytratil sa v uličkách. Už ho viac nebolo.

Cudziniec toho dňa odišiel. Lord však na jeho počesť i tak vystrojil oslavy. Bujará zábava trvala niekoľko dní. Niektorí dokonca hovoria, že sa slávilo celé týždne. A nebolo by sa čomu diviť, slečna bola opäť v poriadku.

Pátrača od toho dňa v kráľovstve už nikto nevidel, na jeho meno sa však nikdy nezabudlo. Všetci si pamätali. Všetci s radosťou spomínali na deň, keď k nim zavítal, aby ich raz a navždy zbavil krvilačnej mory. On, *Athene noctua* alias Kuvik.

„Bol umrel náš sused. Umrie aj iný a všetko ide ďalej. Ale on nie tak. On sa veru pobrat' nechystal. Noc čo noc sa domov vracal. Noc čo noc pátral po tých, čo zákerne ho odpravili. Dlho sa mu nedarilo. Dlho slepo blúdil v Essengene, kým konečne našiel... našiel a každému zaslúžene rovným dielom vrátil. A tak poznal svojho pokoja...”

Dlhy mŕtvych – Zo zápiskov kňaza Aurela